

Страшно ся разлютиль Антиохъ , кога дошло това извѣстіе до него. Той искалъ да скрие постыдно-то си бѣгство изъ Персіѣ и да си отмъсти на Іудеи-тъ за всичко-то зло, което прѣтърпѣлъ во время-то на тоя несполученъ походъ. Несполучка-та въ прѣдпріятія-та го огорчила толкось сильно, чтото заболѣлъ отъ това и былъ принуденъ да легне въ постель. Продължителна-та болестъ увеличила тѣжъ-тѣ му. Той свикалъ при себе пріатели-тъ и говорилъ имъ : „сѣна-тъ бѣга отъ очи-тъ ми ! Колко бѣхъ отнапрѣжъ веселъ и любимъ отъ всякого ! А сега бѣды отъ всѣхъ странъ мя натисквать ; горчивы-тъ мысли не мя оставятъ ; бѣдствія-та, които причинихъ на Іерусалимъ, всякога ся мѣркатъ прѣдъ очи-тъ ми ; азъ разграбихъ храма Іерусалимскый и пролеяхъ много невиннѣхъ крѣвь Іудейскѣ. Азъ исповѣдамъ , че моя-та жестокость е причина на всички-тъ ми несчастія. Ето азъ умирамъ отъ горестъ и тѣжъ въ странѣ чуждѣ.“

Болестъ-та му отъ день на день ся усиwвала ; той усѣщаль ужасны болки во всичко-то си тѣло и, още живѣ, го ѣли черви-тъ ; воня-та отъ раны-тъ му была нестерпима ; и Антиохъ, който не прѣди много время, въ гордость-тъ си, почиталъ себе почтиравенъ Богу, станѣлъ ястие на черви-тъ, былъ оставенъ отъ всякого. Той още и на самага себе былъ тягота. Напоследѣкъ, като смирилъ гордость-тъ си, Антиохъ былъ принужденъ да признае свое-то ничтожество. Той ся молилъ Богу, правилъ разны оброцы, обрекълъ не само да възвърне всичко, что было заграбено изъ храма Іерусалимскый, но още да го украси съ новы дарове, да приіме вѣржъ-тъ на Іудеи-тъ и да ѣхъ воведе во всички-тъ подвластны нему земли. Но всичко было напразно : Богъ отхвърлилъ обѣщанія-та на оногова, който ся отхвъргалъ отъ Него въ цѣлый си животъ. Антиохъ, който истѣргнѣлъ толкось несчастны изъ домове-тъ имъ и изъ отечество-то имъ, изгонилъ гы въ пустыни-тъ, мѣчилъ гы безжалостно — тойзи Антиохъ трѣбвало да свърши живота си въ чуждѣ землѣ, въ пустынѣ, въ найстрашны мѣжы.